

[Justitsministeren.]

Inddeling i Rets- og Politikredse, saa kan vi begge to faa det Formaal, som vi mener at have i denne Sag, opfyldt.

Endvidere siger det ærede Medlem, at Reglerne om Forundersøgelsens Indskrænkning ikke maa medføre, at Efterforskningen udvides. Heri er jeg ganske enig, Justitsministeriet er opmærksomt paa dette Forhold og agter til Udvalgets Overvejelse at indsende et Ændringsforslag til § 806.

Det ærede Medlem udtrykte sin Sympati for den i Lovforslaget af 1925—26 indeholdte Regel om, at Fængsling kun kan ske, naar der samtidig begæres Forundersøgelse eller rejses Tiltale. Denne Regel har jeg ikke ment at burde optage i Lovforslaget, og jeg skal til Støtte herfor gøre opmærksom paa, at efter den almindelige Mening blandt Praktikere vil en saadan Regel volde meget Besvær i Retsanvendelsen. Sagen er, at efter Loven kan Forundersøgelse ikke begæres, uden at Politiet samtidig nøje maa angive de Handlinger, med Hensyn til hvilke Undersøgelsen ønskes; men dette vil ofte være umuligt paa det Stadium, hvor Fængsling finder Sted, idet Sagen paa dette Tidspunkt endnu kun er i sin Vorden.

Endvidere skal jeg gøre opmærksom paa, hvad man vistnok ikke gør sig klart, at Forskellen mellem den paatænkte Regel og gældende Ret ikke er særlig stor. Hvad angaar Hensynet til sigtedes Betryggelse efter gældende Ret, bestemmer § 280, næstsidste Stykke, at Dommeren, naar Fængslingskendelse afsiges, inden der er rejst Forundersøgelse, i Kendelsen skal fastsætte en bestemt Frist, inden hvilken Forundersøgelse skal begæres. Herved er Dommeren altsaa i Stand til at føre en effektiv Kontrol ved at gøre Fristen saa kort som ønskeligt og saaledes gennemtvinge, at Forundersøgelse hurtigt indledes. Denne Regel maa jeg anse for tilstrækkelig betryggende, ganske særlig naar den suppleres med Lovforslagets Tilføjelse til § 780 om, at en fængslet — med visse Undtagelser — kun maa afhøres i Retten.

For øvrigt vilde den ønskede Regel ingenlunde betyde, at Forundersøgelse straks fandt Sted; Dommerne maa nødvendigvis beramme Sagen til Foretagelse efter andre Sager, som allerede er berammet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen ønskede indført en Ret til Udskydelse af Domsmand, ligesom man har Ret til Udskydelse af Nævninger. Det er nu ikke saa let at faa ordnet. Til Nævningetinget

møder den 30, hvoraf kun 12 skal fungere, og saa er det let at udskyde. Det bliver noget vanskeligere med Hensyn til Domsmand. Men Spørgsmaalet kan overvejes, det har for Resten været noget overvejnet i det Udvalg, som har udarbejdet Lovforslaget.

Det, det navnlig gælder om, er, at man ikke træffer en saadan Ordning, at Arrestantsager paa en betænkelig Maade forsinkes. Nogle Dage vil det hengaa, for at saadan Udskydelsesret kan øves, og der er jo en umaadelig Iver oppe i Tiden for, at Folk, der er arresterede, skal dømmes øjeblikkelig; der maa ikke en Gang være Tid til at indhente de allermest nødvendige Oplysninger, Pressen bliver ophidset, naar en Mand forlanger at faa Dom med det samme og Dommeren ikke imødekommer ham, hvad han ikke maa gøre. Det er netop i Strid med sund Retspleje at dømme en Mand for et isoleret Fænomen uden at undersøge, hvad han er for et Menneske. Der er meget andet, der skal tages i Betragtning ved Domsafsigtelse end netop den isolerede Ting, Manden tilstaar at have begaaet.

Denne Ophidselse fra Pressens Side er derfor meget ubegrundet, men den er jo Vidnesbyrd om en Stemning, der er raadende i Tiden, og derfor maa vi være forsigtige med at træffe Regler, som medfører Forhaling af Arrestantsager. Der kan imidlertid forhandles om Spørgsmaalet, og jeg haaber, at det skal lykkes at finde en for det ærede Medlem tilfredsstillende Ordning.

Dernæst gjorde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om offentlige Forsvarere. Det er min Mening, at Kredsen af offentlig beskikkede Sagførere burde udvides ikke saa lidt; jeg er bange for, at vi for Tiden har for faa at vælge imellem. Maaske burde der fastsættes en Aldersgrænse, for det kan ikke nægtes, at naar det skal være en livsvarig Ret at være beskikket Sagfører, kan det blive meget gamle Prokuratorer, som sidder og har denne Beskikkelse. Jeg tror, det rigtige vilde være at beskikke et ikke for ringe Antal yngre Sagførere, saaledes at det samlede Antal kunde blive betydeligt større, end det er. Saa vilde der blive et langt rigere Valg, og man vilde kunne faa mange unge og derfor formodentlig tjenstivrige Mænd blandt Forsvarerne.

Det ærede Medlem ønskede en Udvidelse af Begrebet: Misgerningssager. Dette Begreb kan naturligvis forstaas paa forskellig Maade, dog tror jeg ikke, det vil gaa an at bruge Maalestocken: Tab af